

2025. december 9., kedd – Mt 18,12-14

„Mit gondoltok? Ha egy embernek száz juha van és egy eltéved közülük, nem hagyja ott a hegyen a kilencvenkilencet, és nem megy el, hogy megkeresse az egy elveszettet?

... Éppen így mennyei Atyátok sem akarja, hogy csak egy is elveszzen e kicsik közül.”

Amikor elolvastam a mai evangéliumot, az jutott először eszembe, hogy a napokban láttam egy fiatal srácot, akinek a pulcsiján egy bárány volt, s az volt beleírva, hogy „Otthagytam a 99-et, hogy megmentsen.” Nagyon szimpatikus volt, hogy így módon is tanúságot tesz a hitéről, aztán azon kezdtem el gondolkodni, hogy én igazából mindig a maradék 99 közé gondoltam magam ebben a történetben. Még az is megfordult a fejemben, hogy nem félt-e a pásztor, hogy a magára maradtakat megkörnyékezi a farkas, a rabló, vagy felügyelet nélkül ők is szétszélednek. Most úgy gondolom, a pásztor megbízott a nyájában, mikor magára hagyta őket, bízott benne, ha baj közelítene, összezárnak, s akkor a farkasoknak semmi esélyük. Ez a bizalom kötelez. Egyrészt, hogy én is feltétlenül bízzak benne, másrészt hogy nekem, a közösség tagjának is feladatom utánamenni az eltévedtnek, a leszakadónak, szelíden közvetíteni felé Istenünk irgalmas szeretetét, azt, hogy Jézusnak, a jó pásztornak mindenki fontos. Ma még mindig inkább a 99 közé sorolnám magam, aki ha ki is sodródott időnként a szélre, meg kicsit el is távolodott, annyira nem, hogy a pásztor ne tudta volna szelíden visszaterelgetni. De jó tudnom, ha „elcsatangolnék” testvérbarátaim által utánam is utánam jönne. Utánunk jön, keres, s nagyon örül, ha ránk talál.

Ha Rá találunk.

Frank Gabi, Érd

